

HỒI 285

Không Thể Không Đi

Hai người ngồi trong một tiệm bánh ở Nam Thị, đối diện là tiệm rượu cũ của An Long, Long Hòa Hưng.

Tiệm bánh này đêm nay không buôn bán, chỉ mở cửa lớn, bày trên bàn đủ thứ bánh thơm ngon chiêu đãi du khách tham dự đăng hội miễn phí. Lúc này đang là lúc náo nhiệt đặc sắc nhất của lễ hội, một nhóm lớn chừng hơn trăm nam nữ vận phục sức Di tộc đang tập trung trên đường vui vẻ ca vũ trợ hứng, tiếng trống, tiếng ca vang vang cả góc phố, thu hút cả những người vào tiệm bánh ngồi nghỉ ra ngoài chung vui. Người chật như nệm, cả con phố rộng mà lúc này cả giọt nước e rằng cũng không rơi xuống đất được, hoàn cảnh rất tiện cho hai kẻ muốn tiềm nhập vào từ cửa sau như Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch.

Hầu Hi Bạch tiện tay cầm một chiếc bánh lên miệng cắn rồi nói: “Đăng hội đêm nay do Độc Cô Bảo, Xuyên Bang và Ba Minh cùng tổ chức, nhìn bề ngoài thì để chúng nhân cùng vui, thực ra chính là để tỏ rõ sự đoàn kết của bọn họ với các thế lực bên ngoài muốn nhòm ngó Tứ Xuyên! Đây là bánh Trung Thu chân giò, rất đặc sắc chỉ riêng nơi này mới có. Tử Lăng huynh có muốn nếm thử không?”

Từ Tử Lăng cầm một miếng lên cắn thử, quả nhiên vừa xốp vừa giòn, ngọt nhưng không ngấy, chân giò nước thơm nức, trơn dầu nhưng không béo, quả là tuyệt phẩm của nhân gian. Gã gật đầu tán thưởng rồi thuận miệng hỏi: “Vậy bọn họ có thật sự đoàn kết như vậy hay không?” Hầu Hi Bạch chăm chú nhìn đoàn người trên phố: “Chuyện này e rằng chỉ có Phi Huyền mới rõ được, nhưng ba phía này đã nỗ lực bắt tay với nhau, ít nhất cũng có thể tạo phúc cho dân cư Thành Đô, trị an của nơi đây là tốt nhất Trung nguyên, cho dù có mười nhà chín nhà bỏ trống như đêm nay cũng không có bọn đạo chích đi làm những chuyện đào tường khoét ngạch, bởi vì sau đó tất sẽ mất mạng”.

Từ Tử Lăng càng lúc càng không hiểu Hầu Hi Bạch là người như thế nào, rất muốn hỏi xem tại sao y muốn giết mình, nhưng lời ra đến cổ họng lại tắc nghẹn, không thốt ra được, đành nuốt lại trong bụng.

Ánh mắt Hầu Hi Bạch dường như có thể nhìn xuyên qua bức tường người ken đặc, nhìn thẳng vào Long Hòa Hưng, thần quang lấp lánh: “Đêm nay may mà gặp được Lăng huynh, nếu không Hầu Hi Bạch này đã mất mạng trong tay người khác mà cũng không biết là chuyện gì rồi”.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: “Tại sao lại có chuyện như vậy? Có phải lệnh sư đặc biệt sủng ái Dương Hư Ngạn hơn hay không?”.

Hầu Hi Bạch cười khổ: “Nếu tại hạ biết được thì tốt. Tử Lăng huynh chớ trách tiểu đệ trước sau hai lần có ý đồ giết huynh, tất cả đều vì sư mệnh khó cài. Bây giờ mới lơ mờ đoán ra có lẽ là Dương Hư Ngạn đã dùng tin vật bản môn giả truyền sư mệnh. Hơn nữa, rất có thể hắn đã dùng cách này để gạt Thanh Tuyền đến Thành Đô, để hòng thực hiện âm mưu đoạt bí kíp, rồi giết người diệt khẩu. Có điều chuyện này đã lộ ra ngoài, cho dù hắn có gan trời cũng không dám đụng đến Thanh Tuyền nữa”.

Từ Tử Lăng tuy vẫn chưa hoàn toàn tin Hầu Hi Bạch, nhưng y đã chịu giải thích, lại thẳng thắn thừa nhận đã trước sau hai lần có ý đồ sát hại mình, trong lòng cũng thoải mái phần nào, gật đầu nói: “Hầu huynh suýt chút nữa đã lấy mạng tiểu đệ rồi”.

Hầu Hi Bạch giật mình nói: “Thì ra lần ấy ở Dương Châu, Tử huynh đã cảm ứng được sự có mặt của tại hạ, chuyện này thật khiến người ta khó mà tin nổi”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Hầu huynh quả thật cao minh, có thể nhìn phản ứng của tại hạ mà đoán ra được điểm này. Thời gian cũng sắp xỉ rồi! Chúng ta nên động thủ từ đâu đây?”.

Hầu Hi Bạch nói: “Vẫn còn chừng hai khắc nữa mới tới thời gian hẹn ước, tiểu đệ muốn khẳng định trước một chuyện, Tử Lăng huynh có ý đồ hạ sát Dương Hư Ngạn hay không?”.

Song mục Từ Tử Lăng thoáng ẩn hiện sát cơ, nói: “Thực tình tại hạ không tìm được lý do nào để không giết hắn”.

Hầu Hi Bạch hân hoan nói: “Vậy thì tiện lắm. Có điều cũng phải xem vận khí của chúng ta thế nào, hay xem hắn đã đến ngày tận số hay chưa nữa. Tại hạ không biết nhiều về Dương Hư Ngạn, nhưng còn An Long thì hiểu rất rõ. Y hẹn người ta lúc nào, thì người đó chỉ có thể xuất hiện đúng thời gian đó, không được sớm mà cũng không được muộn, vì vậy chỉ cần chúng ta nhắm chuẩn thời gian mai phục ở đó, chọn đúng sát na mà Dương Hư Ngạn vào tiệm để dùng đạo của người trả cho người, nói không chừng có thể hạ sát y cũng nên”.

Từ Tử Lăng dõi mắt nhìn ra ngoài, chúng nhân đang vỗ tay reo hò tràn lên nước lũ, trong đầu gã chợt ẩn hiện gương mặt xinh đẹp như vầng trăng sáng của Thạch Thanh Tuyền: “Huỳnh xem liệu hắn có phải là một trong những người đang xem nhiệt náo kia không?”.

Gã và Hầu Hi Bạch chỉ có thể nấp trên nóc tiệm để phục kích Dương Hư Ngạn, giả như y lại từ phố lớn đi vào, vậy thì coi như uống công một phen.

Hầu Hi Bạch giật bắn người: “Không đúng! Có nhiều nơi gặp mặt tốt như vậy không đi, tại sao lại chọn một nơi náo nhiệt chật cứng người như vậy, bên trong nhất định phải có nguyên do”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm suy nghĩ: “Liệu có phải Dương Hư Ngạn hẹn gặp Thạch tiểu thư ở đó không?”.

Hầu Hi Bạch vụt đứng dậy: “Chúng ta đi xem thử đã, rồi sẽ đưa ra sách lược sau vậy”.

Từ Tử Lăng ra đến cửa thì Hầu Hi Bạch chợt cản gã lại: “Một lát nữa có thể chúng ta sẽ gặp phải người của Ba Minh, Tử Lăng huynh hãy tự xưng mình là Đường Phi, kẻ này tự xưng Đại Ba Sơn Nhân, xưa nay đều độc lai độc vãng, nhưng là mỹ nam tử nổi danh thiên hạ, hơn nữa lại không thích dùng binh khí như Tử Lăng huynh đây. Huynh mà mạo xưng hắn thì đảm bảo không có sơ hở”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Đa tạ Hầu huynh nhắc nhở, có điều tại hạ làm Ba Diện Sơn Nhân vẫn an toàn hơn, chẳng may gặp phải Liên Nhu thì không phải sẽ thành trò cười lớn hay sao”.

Nói đoạn liền quay người, gương mặt tuần tú quen thuộc khẽ lắc mình đã biến thành vị Ba Diện Đại Hiệp đã từng đã bại Tứ Đại Khẩu giải cứu cho Phi Mã Mục Trường.

Hầu Hi Bạch trở mắt ra nhìn, thở dài tán thưởng: “Thì ra Tử Lăng huynh có bản lĩnh này, không biết giờ nên xưng hô huynh thế nào đây?”.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: “Cái này thì xin tùy ý Hầu huynh!”.

Hầu Hi Bạch hân hoan nói: “Mặt nạ này hoàn toàn không có sơ hở, xứng đáng là cực phẩm tuyệt thế, những vết sẹo trên mặt lại càng có thần khí hơn, khiến cho tại hạ chợt nhớ đến một vị nhân huynh đã từng hoành hành một dải Vân Quý, người này được giang hồ xưng là Đao Ba Khách, hơn chục năm trước cũng là nhân vật hiển hách, rất có danh đầu, không hề nể mặt ai, về sau hình như đã đụng đến một môn phái nào đó, từ đó thì biệt tăm biệt tích, chi bằng Tử Lăng huynh khiến y trùng xuất giang hồ đi?”.

Càng ở cùng Hầu Hi Bạch, Từ Tử Lăng càng cảm thấy y rất có mị lực. Gã cũng không khỏi bị y làm cho hưng phấn, ngạc nhiên nói: “Hầu huynh kiến đa thức quảng, khiến cho người ta không khỏi bội phục. Không biết vị Đao Ba Khách này tên họ là gì? Thiện dụng loại binh khí nào vậy?”.

Hầu Hi Bạch nói: “Hoa Gián Phái của tại hạ chú trọng việc chu du tứ hải, đi nhiều nơi, ắt hẳn sẽ nghe được nhiều chuyện để kể lại, nào xứng với mấy chữ “kiến văn quảng bác” mà Tử Lăng huynh tán thưởng. Tên họ của Đao Ba Khách rất quái dị, gọi là Cung Thần Xuân, nghe nói y tinh thông hơn mười loại binh khí khác nhau, tình hình thực tế ra sao, trừ phi gặp được người đã quá chiêu động thủ với y, bằng không e là không thể khảo cứu được”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ trong số mặt nạ mà Lỗ Diệu Tử làm ra, đã có một tấm là phỏng theo tướng mạo của Nhạc Sơn, ai dám khẳng định những tấm khác là không phỏng theo người nào khác mà làm, liền hân hoan nói: “Vậy thì tạm thời tiểu đệ sẽ là Cung Thần Xuân, ha! Thời gian tham gia nhiệt náo đến rồi!”.

oOo

Trần Trường Lâm bước vào, ngồi xuống ghế.

Đợi cho y an tọa, Khấu Trọng mới cất tiếng hỏi: “Ta muốn biết thêm về tình hình của Tổng phiệt ở Lĩnh Nam”.

Qua Bốc Thiên Chí, Trần Trường Lâm đã hiểu được quyết tâm đến Tổng gia của Khấu Trọng, vốn định nói vài câu khuyên gã từ bỏ chủ ý đó, nhưng thấy thần tình của gã, biết ý niệm đã quyết, đành cười khổ nói: “Thiếu soái muốn biết về mặt nào?”.

Khấu Trọng dựa lưng vào ghế, vươn mình lười nhác, thở dài nói: “Dù sao ta cũng không muốn ngủ, Trường Lâm huynh biết được gì thì cứ nói, khi nào thấy cần, ta sẽ hỏi thêm”.

Trần Trường Lâm chỉnh lý lại tư liệu trong óc, trầm ngâm giây lát rồi nói: “Tại hạ nghĩ Thiếu soái muốn biết về địa vị của Tổng gia đối với chính quyền và võ lâm ở Lĩnh Nam phải không?”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Địa vị võ lâm thì rõ rồi, chỉ cần nhìn là thấy ngay, cao thủ danh chấn thiên hạ của phương Nam, ngoài Thiên Đao Tổng Khuyết thì còn ai nữa? Hoảng

Công Thác tuy cao minh, nhưng cũng từng bại dưới tay Ninh Đạo Kỳ, nhưng Tống Khuyết thì từ khi xuất thế đến nay vẫn chưa từng gặp đối thủ, huynh nói chuyện khác đi!”

Nói tới đây, trong lòng gã chợt nhớ đến Bá Dao Nhạc Sơn nhất thế uy danh vậy mà cũng bại dưới tay Tống Khuyết, rồi lại nhớ đến Từ Tử Lăng. Những ngày tháng không có Từ Tử Lăng bên cạnh quả thật rất khó chịu, trong lòng có tâm sự cũng không có người mà giải bày thổ lộ.

Trần Trường Lâm gật đầu đồng ý, nói: “Muốn hiểu được tình hình Lĩnh Nam, đầu tiên phải hiểu được vùng Lý Hán lai tạp đó, người Lý lại chia thành các tộc khác nhau như Ô Vũ Liêu, Tây Nguyên Man và Hoàng Động Man, gọi chung là Lý Liêu”.

Khấu Trọng bắt đầu cảm thấy hồ đồ, lẩm bẩm nhắc lại: “Những cái tên này càng nghe lại càng nhức đầu, cứ gọi là Nam Man cho dễ”.

Trần Trường Lâm mỉm cười nói: “Gọi là Nam Hoang hay Lý Liêu cũng đều mang ý khinh thường, sự thực thì từ đời Tần Hán đến nay, Nam Man đã dần bị Hán hóa rồi, nhưng những người sống trên vùng hẻo lánh vẫn ở trong một loại nhà gọi là nhà sàn, dùng tre nứa kết thành, nóc lợp cỏ tranh, chia làm hai tầng trên dưới, tầng trên cho người ở, tầng dưới nuôi gia súc, vừa có thể tránh chướng khí, lại tránh được dã thú, chỉ riêng việc này là đã biết cách sống của họ thế nào rồi”.

Khấu Trọng thầm nghĩ nếu được cùng Tống Ngọc Trí cùng qua một đêm trong loại nhà trên người ở, dưới nuôi súc vật này, chắc hẳn là vô cùng phong vị.

Trần Trường Lâm lại nói tiếp: “Sau khi nhà Tùy diệt nhà Trần, người Lý Liêu ở Lĩnh Nam lần lượt theo gói Tống phiệt quy phục triều đình, Dương Kiên đã đặt ra hai mươi ba quận ở đây, gồm có Nam Hải, Nghĩa An, Chu Ngạn, Giao Chỉ... sau đó lại nghe theo đề nghị của Tống Khuyết, để cho các tộc trưởng Lý Liêu tự quản các sự vụ trong tộc mình, vì vậy hầu hết các tộc trưởng ở Lĩnh Nam đều âm thầm cảm kích Tống Khuyết cả”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Dương Kiên cũng chỉ là bất tặc dĩ mà thôi, nếu không phải dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, chỉ sợ người Lý Liêu đã tạo phản lâu rồi”.

Kể đó gã lại chau mày nói: “Bất luận là đạo pháp của Tống Khuyết lợi hại thế nào, ảnh hưởng của Tống gia to lớn ra sao, nhưng giữa các bộ tộc Lý Liêu ắt hẳn phải có xung đột lợi ích chứ, Tống gia dựa vào cái gì để duy trì được bọn họ?”.

Trần Trường Lâm gơ ngón tay lên, cười cười nói: “Vạn biển cũng không rời khỏi nguồn gốc của nó, đây chính là lời Mạnh tử khuyên Lương Huệ Vương: *Vương! Hà tất viết lợi!* Chính vì không nghĩ đến cái lợi trước mắt, mà Tống gia mới làm được việc này”.

Khấu Trọng hứng thú hỏi dồn: “Trường Lâm huynh đừng làm tiểu đệ đây tò mò nữa! Mau nói ra đi!”.

Trần Trường Lâm cười cười nói: “Tống gia có hai pháp bảo lợi hại nhất chính là nắm được toàn bộ con đường vận chuyển đường thủy ở phương Nam và hệ thống mậu dịch trải dài khắp cả nước. Hơn nữa Tống Khuyết lại là người coi lời hứa nặng hơn vàng ròng, nhất tự trọng thiên kim, mua bán song phẳng, giao dịch công bằng. Các tộc trưởng người Lý Liễu ai ai cũng được lợi mà giàu có, thử hỏi còn người nào không nghe theo ý nữa chứ? Vì vậy bất luận là thế lực của Lâm Sĩ Hồng và Trầm Pháp Hưng bành trướng thế nào cũng đều không dám đụng đến một sợi tóc của Tống gia ở Lĩnh Nam”.

Khấu Trọng nhớ lại khí phái của Ngân Long Tống Lỗ ở Lạc Dương, lấy làm đồng cảm với Trần Trường Lâm.

Rồi gã lại hỏi: “Tống gia có phải lấy buôn muối lậu làm sinh ý chủ yếu không?”.

Trần Trường Lâm trầm ngâm đáp: “Buôn muối lậu chỉ là một trong số đó, Tống gia xưa nay vẫn không ngừng vận chuyển các thổ sản của khu người Lý Liễu đến khắp mọi nơi ở Trung nguyên, rồi lại mang về những vật liệu mà nơi đây cần thiết, từ đó đắc lợi. Có người còn cho rằng Tống Khuyết là người giàu có nhất trong thiên hạ, lời bình phẩm này có lẽ cũng không sai là mấy đâu”.

Khấu Trọng vỗ lên thành ghế tán thưởng: “Thì ra Tống gia mới là Long Du Bang chân chính, chẳng trách Tống Sư Đạo cả mùi vị hình dáng của lá trà cũng hiểu biết đủ để viết một cuốn sách dày”.

Trần Trường Lâm hoang mang ngạc nhiên hỏi: “Long Du Bang là bang hội gì vậy?”.

Khấu Trọng giải thích mấy câu rồi, song mục sáng rực lên hỏi: “Lĩnh Nam có những sản vật nào quan trọng?”.

Trần Trường Lâm hiển nhiên là rất thông thuộc việc mậu dịch buôn bán, trả lời lâu lâu như đếm của trong nhà: “Quận Nam Hải của tại hạ thì có đồi mồi, trân châu, ngà voi và trầm hương, Chu Ngạn của Hoảng Công Thác thì nổi tiếng với hương liệu, vỏ sò, mây ngũ sắc và các loại thuốc quý. Nghề chế tạo đồ sắt ở Lĩnh Nam cũng tương đối phát triển, tất cả đều là những thứ có thể kiếm rất nhiều tiền”.

Khẩu Trọng mừng rỡ nói: “Cuối cùng ta cũng tìm được lý do để không thể không đến Lĩnh nam được rồi! Chúng ta đang cần một đối tượng làm ăn đáng tin cậy như Tổng Khuyết này đây!”.

Trần Trường Lâm cười khố: “Tại hạ còn tưởng rằng Thiếu soái nghe xong rồi thì sẽ từ bỏ ý định đến Lĩnh nam nữa kia!”.

oOo

Hai kẻ địch bạn nan phân là Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch lúc này đang chen vào con phố đông người, ca vũ vừa hay cũng kết thúc, trong tiếng hoan hô vang động cả một góc thành, chúng nhân lại hồ hởi tiến về quảng trường rộng vốn là khu thị tập xem đèn hoa và giải đấu, húng khởi vô cùng, chẳng mấy chốc người trên phố đã đi tới quá nửa.

Từ Tử Lăng thầm kêu trời giúp ta rồi, ghé người lại gần Hầu Hi Bạch nói nhỏ: “Tuy tại hạ chưa từng nhìn thấy chân diện mục của Dương Hư Ngạn lần nào, nhưng thân hình và khí độ của kẻ này đều khác với người thường, khi gặp y Hầu huynh sẽ hiểu”.

Hầu Hi Bạch nói: “Mạng người quan trọng, sau khi Tử Lăng huynh khẳng định chắc chắn hãy xuất thủ, huynh phụ trách Dương Hư Ngạn, tại hạ sẽ đối phó với người của An Long”.

Hai người luồn lách giữa dòng người, băng qua đường dành cho xe ngựa, khắp phố đều là lũ trẻ đang cầm đèn chơi đùa vui vẻ, làm cho đường hội có thêm sức sống và náo nhiệt, Từ Tử Lăng thấy các dân tộc cùng khánh chúc lễ hội trong hòa bình thì cảm thấy rất ấm áp, đồng thời cũng cảm nhận được sự trân quý của thái bình thịnh thế. Cùng lúc đó, gã cũng vì bốn chữ “mạng người quan trọng” của Hầu Hi Bạch mà nghĩ đến nếu không phải y là người bản tính lương thiện thì chính là một kẻ cực kỳ gian ác. Cho đến lúc này, gã vẫn rất tin vào cách nói của Tào Ứng Long, Thạch Chi Hiền làm sao có thể bồi dưỡng ra được người tốt? Đây là hành vi hoàn toàn đi ngược lại với nguyên tắc của Ma môn.

Nghĩ đoạn, gã liền cảm thán thở dài: “Nếu lệnh sư biết Hầu huynh coi trọng mạng người thế này, liệu sẽ phản ứng thế nào?”.

Hai người đã đến gần tiệm cũ của An Long, nơi này cũng như những nơi khác đang mở rộng cửa, bày bánh trái hoa quả cho người qua đường tùy ý hưởng dụng, một hàng tẩu mã

đăng hơn mười trước trải dài từ trong ra ngoài, rực rỡ phi thường, làm cho không ít quan khách dừng chân thưởng thức.

Cũng vì có mỹ tửu đãi khách, nên trong tiệm người ra người vào như nước chảy không ngừng, nhiệt náo phi thường.

Bước qua cửa, Hầu Hi Bạch thu ánh mắt dò xét lại, nói: “Đó chỉ là vì Từ huynh còn chưa hiểu hết về bản phái, có thể nói thế này, Hoa Giám Phái chính là tung hoành gia của giang hồ, coi trọng nhất là thủ đoạn tung hoành, không cần nhiều người, mỗi đời chỉ có duy nhất một truyền nhân, cần nhất là tăng cường kiến thức, chu du tứ phương, chứ không hề muốn máu nhuộm binh khí, để làm ra chuyện vong bang lập quốc”.

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, Thạch Chi Hiền hóa thân làm Bùi Cự chính là không tốn một binh một tốt mà hủy diệt đại Tùy, nếu chỉ dựa vào một thân võ công, thử hỏi đến lúc nào mới có thể hoàn thành được chuyện này?

Gã bèn chau mày hỏi: “Rốt cuộc lệnh sư là một người thế nào?”.

Hầu Hi Bạch dừng bước, đảo mắt nhìn quanh, trầm giọng nói: “Có lúc tại hạ hoài nghi sư phụ là người có song trùng tính cách, nguyên nhân là vì tâm pháp võ công của Hoa Giám Phái và Bồ Thiên Các hoàn toàn tương phản, hơn nữa còn đi theo đường cực đoan, Bồ Thiên Các cho rằng thiên đạo không đủ, vì vậy mới thay trời hành sự, chuyên làm những chuyện hành thích ám sát, thiên hạ càng loạn càng tốt, cử tướng đoạt soái, coi thiên quân vạn mã như không. Tại hạ từ lâu đã hoài nghi Dương Hư Ngạn là đệ tử Bồ Thiên Các, giờ chỉ là được Tử Lăng huynh chứng thực thêm mà thôi! Bồ Thiên Các không hề coi trọng tình nghĩa, chỉ cầu thực dụng, so với tôn chỉ ‘bao quát kinh thế đạo, di thân tại bạch vân’ của Hoa Giám Phái vô cùng khác biệt... hã, hồng rồi!”.

Từ Tử Lăng giật mình, nhìn theo ánh mắt y, chỉ thấy một toán chừng sáu, bảy thiếu nữ xinh đẹp đang uyển chuyển uốn éo, vũ lên chiếc trống nhỏ đeo ở hông, tiến về phía hai người.

Bọn họ mặc y phục của dân tộc thiểu số, màu sắc rực rỡ điểm lệ phi thường, làm người ta chú ý nhất chính là hai ống tay áo dùng năm thứ vải màu sắc khác nhau kết lại mà thành, bên dưới có đính bảo ngọc, bên ngoài lại khoác thêm một chiếc áo ngắn thêu hoa màu hồng tím, xanh xẫm, eo hông thắt dây lưng dài, hai đầu thêu chim chóc hoa lá bằng phương pháp đặc thù của địa phương. Các mỹ nữ này đều có phong thái riêng, mỗi người một vẻ, tựa như đám mây ngũ sắc trên trời hóa thân làm thiếu nữ xuống phàm gian dự hội vậy.

Những chiếc trống đeo bên mình họ lại càng tinh tế tử mĩ hơn, dùng gỗ dâu làm thân, bảo thạch, trân châu khảm bên ngoài, mặt trống làm bằng da trăn, hai tay thi nhau gõ trống, tay phải gõ vào giữa, phát ra âm mạnh kêu “tung” một tiếng, tay trái gõ vào ven mặt trống, vang lên âm yếu hơn. Có lúc họ lại vỗ liên tục dồn dập vào giữa trống, kêu lên “tung tinh tung tinh” hay “tung tung tung tung”, “tinh tinh tung tung”, động tác gõ trống biến ảo khôn lường, diễn tấu ra những khúc nhạc tuyệt diệu khiến người ta phải say mê.

Từ Tử Lăng còn chưa hiểu tại sao Hầu Hi Bạch lại thốt lên “hổng rồi”, bảy mỹ nữ gõ trống đã vây lấy hai người, rồi nhẩy múa xoay tròn, khiến cho mọi người đều chú ý.

Từ Tử Lăng bắt đầu hiểu ra, nếu để đám thiếu nữ này bám lấy, thử hỏi gã làm sao tiến hành được kế hoạch ám sát Dương Hư Ngạn.

Trong bảy mỹ nữ có một nàng thân hình hơi cao hơn chúng bạn một chút, chân đặc biệt dài, nụ cười ngọt ngào như mật, không hiểu sao lại khiến người ta có cảm giác “diễm áp quần phương”, có điều đôi mắt nàng lại u uất nhất, cứ nhìn chăm chăm vào Hầu Hi Bạch, chỉ cần thoáng nhìn cũng biết hai người chắc hẳn đã có quan hệ gì đó.

Họ Hầu chán ngán cười khố với Từ Tử Lăng, lúc này trừ phi là tung người nhẩy lên, bằng không đừng hòng thoát khỏi đám mỹ nữ thanh lệ này.

Đúng vào thời điểm quan trọng nhất này, Từ Tử Lăng nhìn thấy Thạch Thanh Tuyền.

- o O o -